

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

**Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)**

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IORDACHE, DAN CRISTIAN**

Jnana / Dan Cristian Iordache. - București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1707-2

821.135.1

Corector: Larisa Pleșca
Design: Ada Atănăsoaei

Editor: Valentin Ajder

DAN CRISTIAN IORDACHE

JNANA

E I K O N
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

Odată și-odată
 copilul
 se va șterge cu totul.

Condimentele din priviri,
 nori în deșert,
 mai mult amintire.

Nu-i nimic trist,
 nicio boală,
 doar prezență.

Poate că
 viața reală
 n-a curs normal.

Nu acel copil a dat putere, ci
 bătrâna
 surdă.

Aude
 acum
 doar cântece interioare.

<i>Păsări scuturate din cer</i>	7
1	7
2	8
3	9
4	10
5	12
6	13
7	14
8	15
9	16
10	17
11	18
12	20
13	21
14	22
15	23
16	25
17	26
18	28
19	29
20	30
<i>Cu mâinile înnodate la spate</i>	31
21	31
22	32
23	33
24	34
25	35
26	36
27	37
28	38
29	40

30	41
31	42
32	43
33	44
34	45
35	46
36	47
37	48
38	49
39	50
40	52
41	53
42	54
43	55
44	56
45	57
46	58
47	59

<i>Ricșă</i>	61
47	61
48	62
49	63
53	64
54	65
55	66
56	67
57	68
58	69
59	70
60	71
61	72
62	74
63	75
64	76

65	78
66	79
67	80
68	81
69	82
70	83
71	84
72	85
73	86
74	87
75	88
76	89
77	90

„și-apoi Indiferența Cea De Sus –
Numită Soartă de mulțime
La noi ea are Nume-n plus
Mai intime și toate sinonime

Nume adânci ca puțurile-n mine
Nume ce Adevărul îl îngână
Aceste Nume-s sânge pentru mine
Iar pentru voi nu sunt decât țărână

Nu-i necesar ca ce spun eu, firește,
Să supraviețuiască-n mintea trează
Există adevăr care trăiește
Și adevăruri care decedează

Nu contează
Nu contează
Duc viața care
Mă urmează”!

Leonard Cohen

I Leonard Cohen, „Nu contează” [„Nevermind”], traducere din
limba engleză de Florin Bican, în *Flacăra*, Polirom, Iași, 2019.

PĂSĂRI SCUTURATE DIN CER

1

sunt ghicitori, (multă mâncare),
povești inventate,
suplimente și vânzători de imagini. obsesivul sfârșit

al zilei.

am recitat pereților mincinoși din *Achtung maybe*.
mi-amintesc o lectură din Ferlinghetti, poezia
nutritivă,
alinarea ca un cearceaf alb agățat în proximitatea oceanului, o
femeie cu carnație robustă ce vectoriza sfârcurile.

presupuneri.
povești inventate,
stropi de ploaie, sfârșitul zilei,
(obsesivul sfârșit al zilei)
gândul la continuitate

și inutil.

e gol.
var peste glaucom, o femeie cu fața mânjită de rimel
se-ntinde peste tavan.

și ea,
neclintită, neclintită,

o mânășă de lână întoarsă pe dos, desperecheată și violată,
lângă crinul din geam.

o fată de liceu intră și spune sec: Doamne, dă-mi răbdare.
șmecherul care cântă din boxe spune răgușit:
I was once a king.

ușa de la baie
nu s-a schimbat.

câteodată dai peste un vis, își spuse Americanu din spatele geamului,
privind pădurea chelită, terasa plină de frunze galbene, chircite.

ar fi vrut să iasă pe terasă, să fie cald și nimeni să nu-l supravegheze,
să fie liber ca în New York, pe vremea lui Reagan, când încercuia
datele din calendar și pune deoparte 300 de dolari pe zi.
Nick's taxi.
calendarul cu rotocoale.

deși soare, se simțea un frig în interior. nu în cameră, ci în
interiorul său,
oriunde. bucurii inutile.
frigul acela parcă îl însoțea acum peste tot ca un sac de câneapă
atârnat de inimă.

*unde este adevăratul soare,
unde este lumina lunii?*

multe întrebări și tot nefolositoare.

frunze galbene. nici mama, nici tata, nici ochiul său încercănat
să nu-l mai supravegheze.

o cheie pentru orice, o cheie care descuie Tot,
mai ales viața cea mică,
lumina ei clar-obscură, sidefie,
din dreptul primului pat al salonului, deasupra căruia,
pe fruntea celui dus, am pus semnul crucii,
puțin emoționat.

frig. fereastra deschisă.
saturație de 58%. plecat.
o pană de lumină, atât.
și nimeni.

și eu – s-ar fi putut să nu fi fost. de la sine
(ca pe o sanie) – se unește regatul de sus
cu regatul de jos, amintiri, milioane de senzații, p i x e l i.
un forceps pentru gânduri
pilonii care susțin bazarul, Insignifianta.

un porumbel șchiopătează pe nisip. un pește mic scotocește
prin limpezime
drumul spre colectivitate – power of the people –, sub hexagoane
strălucitoare,

se poate pleca. atât de ușor se poate pleca,
de parcă ar exista o cheie. și nu,

nu e nicio dramă pe lume. coperta celor lacomi.
imperii. stocuri. războaie. nimic de pierdut
sau de câștigat.

căutați mai întâi împărăția
și de celelalte

nu veți mai avea nevoie. cam așa.
și cerul, cerul, Insignifianta
(se spune că) se afundă.

toată săptămâna a revenit ca un gândăcel speriat de frig
(gândul să-ți fac o vizită)
acum ai plecat.
în aeroport am primit informația.

ușa de la apartament am pus-o odinioară pe foc
să încălzească
sufletul casei.
pe-atunci casa avea un alt suflet.

nu știu de cine mi-e dor, de faptul că, obsesiv, nu te-ai schimbat?
zile la rând am recompus harta cu apartamentul de la etajul 2,
dar n-am ajuns.

mi te imaginez într-o ultimă încarnare, îmbufnat, fără frică de
viață sau moarte. e adevărat? Anda te va iubi din nou ca atunci
când erați destul de curați. poate lumea întreagă e o rădăcină
supraterană, un glob din oglinzi. cum se vede dinspre tine inima
mea? nu disprețui, lasă amarul.

(oamenii se-ndepărtează de miezul strălucirii lor)
am ajuns la hotel,
friends will be friends, pe curând, dragul meu Ruby Tuesday.

când e sfârșitul a Tot, apar
noile perle negre-aurii pe fundul oceanului și ea zâmbește,
zâmbește și
frunzele-i tulbură ochii.
sfârșitul lumii e mai aproape decât sfârșitul munților. și ea zâmbește.
(vine și acela);
printre fosilele clădirilor, cruzimea ierbii și pruncii
de sfârșit
poleiesc rutina.

pe șosele mașini spațioase, evolutiv confortabile, ca-n melodia aia
sepulcrală cu autostrada spre un iad fără iad.
iadul e o diademă.

într-o cutie altă cutie și așa mai departe. o inimă dezbrăcată. la
semafor, un gușter înghețat între sticle. fiecare are o poveste.
de nepovestit, probabil.
și dacă s-ar povesti, panglici colorate și pizza. furate sunt perlele
negre și aurii când ea zâmbește, dar

nimeni nu înțelege pentru că nu e nicio Poveste.
perlele-s negre-aurii prin iarba sunetelor vii.
perle nu sunt, perlele cântă, perlele cântă,

ea, s-ar spune despre Ea (dacă poveștile ar fi adevărate), că
zâmbește. dacă Ea ar fi. Chris de la Cristos,
Aleluia,
Pruncii de sfârșit.
Pâinea plutitoare

pe apă.